

gelsesforslaget var hovedprincippet i regeringskonferencen.

Halløjsa, hvor blev alle de fine ord af, som udenrigsministeren selv har været med til at stå og sige her på Folketingets talerstol, om, at nu gjaldt det om, at vi fik de øst- og centraleuropæiske lande med? Og hvor man dog også flere gange har måttet give mig ret i, at noget af det vigtigste for at få de øst- og centraleuropæiske lande med er at få lavet en landbrugsreform, at få set på strukturfondene og få dem i det mindste effektiviseret, rationaliseret og i øvrigt skåret ned, for ellers vil der ikke være råd til det.

Men nu får vi altså at vide, at regeringens hovedprincip i virkeligheden er at få gennemført det her beskæftigelsesforslag, så vi kan få nogle EU-penge til at lave nogle nye projekter for. Det er interessant tale, og det er ny tale, som i hvert fald ikke tidligere er fremkommet så klart og tydeligt. Det må have sneget sig ind ad bagdøren et eller andet sted, og nu står det altså i dag som udenrigsministerens hovedprincip.

Jeg behøver vel dårligt at forklare, at hele det beskæftigelsesforslag, som regeringen har prøvet på at fremlægge som værende en del af regeringskonferencen for at få flere EU-penge bl.a. til Danmark, er Fremskridtspartiet inderligt imod, og derfor kan vi godt støtte beslutningsforslaget; der er ingen, der behøver være nervøs for andet. Men jeg forstår simpelt hen ikke, at regeringen i den grad har forsøgt at underminere sine egne standpunkter.

Der skal ikke herske nogen som helst tvivl om, at hver gang EU går ind og begynder at støtte disse fine, forkromede beskæftigelsesprojekter, koster det mindst – mindst – 1,5 ecu for borgerne, hver gang der bliver givet 1 ecu ud. Fremskridtspartiet er imod al den form for støtte. Offentlig støtte er ikke vejen frem til ærlig beskæftigelse.

Angående det andet beslutningsforslag, nr. B 26, om flertalsafgørelser ved afgifter eller miljøafgifter – for min skyld kan det såmænd være det samme, nu står der kun afgifter, men jeg ved udmærket godt, at regeringens forslag på nuværende tidspunkt drejer sig om flertalsafgørelser ved miljøafgifter – behøver der ikke at herske et sekunds tvivl om, at Fremskridtspartiet er inderlig modstander af nye afgifter og nye skatter og imod, at EU overhovedet på nogen tænkelig måde kan begynde at bruge sådan nogle skatteskruer over for de stakkels borgere i EU, for slet ikke at tale om danskerne. Og så vil regeringen tilmed have det med kvalificeret

flertal, sådan at man kan tvinge de dér fjollede lande – såsom England – som måske kan være lidt imod, kan vippe dem ud og sige: Vi beslutter det alligevel. Hvad er det for en indstilling at have?

Hvis man overhovedet skal have sådan noget – og det må guderne forbyde – så skal det i hvert fald være med flertalsafgørelse, sådan at vi forhåbentlig kan finde et godt og sikkert flertal her i Folketinget til at forhindre, at den slags overhovedet kan gennemføres.

Men udenrigsministeren stillede også det spørgsmål – godt nok ikke til Fremskridtspartiet, men til Dansk Folkeparti og til Enhedslisten – om man kunne gå ind for resten af miljøpolitikken, men udenrigsministeren behøver ikke at være et sekund i tvivl, for jeg har sagt det flere gange:

Fremskridtspartiet synes, at det, at EU beskæftiger sig med miljøpolitik, når vi taler om grænseoverskridende forurening, er en god idé, for vi skal naturligvis have fælles regler på dette område; men vi skal ikke have afgifter og skatter her, for det er ikke den måde, man får folk til at se den fornuft, der kan være i at sikre et sundt og stærkt miljø, på.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Ordføreren for forslagsstillerne til beslutningsforslag nr. B 25, hr. Keld Albrechtsen.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal allerførst besvare det spørgsmål, ministeren stillede:

Vi har meddelt – og det står vi ved – at de forslag, som regeringen har stillet vedrørende opstramning af miljøgarantien og vedrørende åbenhed, støtter Enhedslisten. Jeg kan her kun tale på Enhedslistens vegne.

Efter denne behandling af beslutningsforslaget må man jo konstatere, at der er noget, der minder om et flertal i Folketinget, som i virkeligheden ikke bryder sig om, at regeringen har fremsat et forslag om nye bestemmelser om beskæftigelse i Maastricht-Traktaten, og modstanden går naturligvis især på de tilskyndelsesforanstaltninger, som skal kunne vedtages med kvalificeret flertal, men som det jo heldigvis ser ud til at regeringen ikke kan komme igennem med i EU.

Men derfor er det jo ikke desto mindre forkert at fremsætte sådan en forslag, som giver beføjelser til EU til at blande sig i vores økonomiske politik her i Danmark, og derfor bliver det jo